

[Ivar Nørgaard.]

marks stilling i denne krise. Jeg har ingen indvendinger mod den bedømmelse, ministeren fremlagde, men det forekommer mig, at ministeren ligesom tog lidt for let på de nationalegoistiske handlemåder, en række af de store lande har bevæget sig ud i. Én ting er, at de olieproducerende lande har gennemført kraftige prisstigninger — det skaber i sig selv problemer for hele den vestlige verden og naturligvis navnlig for den vest-europæiske verden, da vi ikke selv har tilstrækkelige energikilder — men det skaber yderligere særdeles store vanskeligheder for de små af disse lande og specielt vort eget land, som slet ikke er i besiddelse af tilstrækkelige energikilder.

Det er derfor en klar dansk interesse at modvirke det kapløb, de store lande er i gang med, og jeg er derfor lidt nervøs ved at høre, at ministeren ligesom antyder, at Danmark også skal gå i gang med at deltage i dette indbyrdes kapløb. Jeg ved ikke, om jeg har forstået ministeren rigtigt, men det forekom mig, at ministeren antydede, at Danmark selv skulle lave bilaterale samarbejdsaftaler med disse lande. Hvis de små lande kaster sig ud i bilaterale aftaler med de olieproducerende lande, er jeg bange for, at det vil være temmelig svært for os at få slået fast i fællesmarkedet, at de store lande har handlet forkert. Hvis vi selv følger deres eksempel, er den moralske baggrund for vor holdning til fælles opræden jo blevet svækket.

Jeg vil derfor gerne spørge regeringen, hvad man eventuelt i markedsudvalget agter at foreslå at Danmark skal foretage sig på dette felt, og jeg går ud fra, at det må ske allerede på mandag på næste minister-rådsmøde, hvor dette emne er til debat sammen med regionalfondsproblematikken.

Ministeren kom også ind på spørgsmålet om en ny EF-fiskeripolitik, men jeg synes mildest talt, at handelsministeren sprang let og elegant hen over de faktiske problemer i denne forbindelse.

Så vidt jeg kan bedømme, har regeringen ikke på dette felt fulgt den tidligere regerings linje. Den tidligere regering besluttede, at man skulle opnå en ordening i fællesmarkedet, hvorefter den ordning, der ved tiltrædelsestraktaten blev aftalt for Færøerne, nemlig en 3-årig betænkningstid, kunne for-

længes, og det opnåede vi på topmødet til-sagn fra statscheferne i medlemslandene om at man skulle virke for. Så langt, så godt. Vi havde så forestillet os en metode til at opnå dette på, nemlig ved at ændre tiltrædelsestraktaten. Det var jo den juridisk helt sikre metode. Imidlertid stødte det på massiv modstand fra den engelske regerings side. Den engelske konservative regering ønsker ikke at åbne for drøftelser af ændringer i tiltrædelsestraktaterne, for de ved, at Labour ønsker radikale ændringer i tiltrædelsestraktaten for Englands vedkommende, og får man åbnet for nyformuleringer i traktaterne, vil den nuværende engelske regering få vanskeligheder.

Derfor gik man i gang med undersøgelser i den juridiske afdeling i Kommissionen i Bruxelles for at finde frem til andre løsninger, som med bibevarelse af tiltrædelsestraktaten kunne sikre en udskydelse af Færøernes stillingtagen. Den forrige regering fik også støtte fra færingerne til at handle således.

Nu har imidlertid, så vidt jeg har forstået ministeren, den nuværende regering banet vej for, at færingerne kan og skal tage stilling nu, og at de kan og vil sige nej til medlemskab. Jeg tror, man herved løber ind i ret store risici. For det første, og det anser jeg for meget væsentligt, er det vanskeligt at se, hvordan vi kan få de andre EF-lande med til en radikal ændring af den nordatlantiske fiskeripolitik, når færingerne allerede i løbet af kort tid siger endeligt nej til medlemskab under de nuværende forudsætninger. Så vil de øvrige lande blot sige: ja men det har færingerne selv valgt. Ganske vist ønsker danskerne nogle andre forhold for fiskeripolitikken, men det kan vi ikke være særlig interesseret i, og der er ikke nogen dato, der presser os til at træffe andre foranstaltninger. Jeg er derfor bange for, at regeringen ved sin handlemåde har svækket de øvrige landes interesse i eller tilskyndelse til at ændre ved fiskeripolitikken for det nordatlantiske område.

Jeg er også bange for, at det vil medføre, at man på Grønland anvender argumentet om færøsk nej til at presse på med også at få Grønland ud af EF.

Det er naturligvis legitimt, at grønlændere ønsker en anden statsretlig forbindelse med Danmark, og jeg har ikke her taget